

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/45/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121206185
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:3121206185.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, v konaní zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín, dieťa rodičov: matky C. D. E., nar. XX.XX.XXXX, štátnej občianky SR, trvale bytom F. G. XXX, H. G., t. č. bytom I. XX, H., právne zastúpenej: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Martin BARTKO - JUDr. Silvia BARTKOVÁ, so sídlom Piaristická 6667, Trenčín a otca, A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátneho občana SR, trvale bytom J. XXXX/XX, F., t. č. bytom A. XX, K., právne zastúpeného Mgr. Petrom Hargašom, advokátom so sídlom D. XX, K., o návrhu matky na zvýšenie vyživovacej povinnosti k maloletému dieťaťu a o návrhu otca na zníženie vyživovacej povinnosti k maloletému dieťaťu, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 31P/92/2021-497 zo dňa 24. októbra 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 31P/92/2021-497 zo dňa 24. októbra 2023 potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) rozhodol tak, že I. Otcovi dieťaťa sa zvyšuje vyživovacia povinnosť k maloletému A. B. za obdobie od 01.09.2021 do 31.10.2022 z doterajších 120,- eur mesačne na 250,- eur mesačne, a za obdobie od 01.08.2023 naďalej z doterajších 120,- eur mesačne na 250,- eur mesačne, ktoré je otec prispievať k rukám matky vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. II. Vyživovacia povinnosť otca k maloletému A. B. za obdobie od 01.11.2022 do 31.07.2023 zostáva nezmenená vo výške 120,- eur mesačne. III. Dlh na výživnom za obdobie od 01.09.2021 do 31.10.2023 vo výške 2.210,- eur súd povoľuje otcovi splácať k rukám matky popri bežnom výživnom v mesačných splátkach po 62,- eur, s účinnosťou od nasledujúceho mesiaca po právoplatnosti tohto rozsudku až do úplného vyrovnania tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zrochnosť celého plnenia. IV. Návrh otca na zníženie vyživovacej povinnosti k maloletému A. sa zamietá. V. Týmto sa v časti výživného na maloletého A. B. zmeňuje rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 34P/227/2016-420 zo dňa 05.04.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6CoP/52/2017-444 zo dňa 26.09.2017. VI. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.“

2. Matka maloletého dieťaťa svojím návrhom žiadala, aby okresný súd rozhodol o zvýšení vyživovacej povinnosti otca k maloletému zo sumy 120,- eur na sumu 300,- eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2021. V návrhu okrem iného uviedla, že vyživovacia povinnosť otca od roku 2017 nebola menená. Možno však skonštatovať, že došlo k zmene pomerov, ktorá plne odôvodňuje zvýšenie výživného. Maloletý nastúpil dňa 01.09.2021 na povinnú školskú dochádzku, stravuje sa v školskej jedálni a navštevuje školský klub detí. Matka mala zvýšené náklady so zakúpením nevyhnutných potrieb do školy.

3. Otec dieťaťa najskôr na pojednávaní dňa 07.06.2022 predniesol návrh na zníženie jeho vyživovacej povinnosti zo sumy 120,- eur na sumu 70,- eur mesačne s účinnosťou od 07.06.2022. Návrh odôvodňoval tým, že má vysoké výdavky na cestovanie za synom. Neskôr otec v písomnom podaní žiadal, aby okresný súd rozhodol o znížení jeho vyživovacej povinnosti na sumu 60,- eur s účinnosťou od 01.11.2022, odkedy bol otec evidovaný ako uchádzač o zamestnanie.

4. Okresným súdom bolo zistené, že maloletý pochádza z partnerského vzťahu. Okresný súd Trenčín rozsudkom č. k. 34P/227/2016-420 zo dňa 05.04.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6CoP/52/2017-444 zo dňa 26.09.2017 schválil rodičovskú dohodu, na základe ktorej bol maloletý zverený do osobnej starostlivosti matky, ďalej súd zaviazal otca dieťaťa povinnosťou prispievať na jeho výživu sumou 120,- eur mesačne s účinnosťou od 15.12.2015. Uvedený rozsudok v časti úpravy vyživovacej povinnosti nadobudol právoplatnosť dňa 13.10.2017. V tom čase bol maloletý vo veku 22 mesiacov, nebol už plienkovaný, bol v štádiu odstavovania od materského mlieka. Maloletý mal výdavky primerané svojmu veku a bol zdravý. Matka bola v tom čase rozvedená, v spoločnej domácnosti bývala s maloletým a priateľom, pričom náklady bývania predstavovali 400,- až 420,- eur mesačne, plus internet 15,- eur mesačne. Matka bola na rodičovskej dovolenke a poberala rodičovský príspevok 203,20 eur mesačne a prídavky na dieťa 23,52 eur mesačne. Brigádnicky si privyrábala cca 200,- eur mesačne. Mala ďalšiu vyživovaciu povinnosť k synovi L. M., nar. XX.XX.XXXX, ktorý bol zverený do osobnej starostlivosti otca a matka sa zaviazala prispievať na jeho výživu sumou 35,- eur mesačne. Dňa 03.11.2015 bolo Okresným súdom Trenčín povolené oddĺženie dlžníka - matky (osobný bankrot) a v súvislosti s tým matka splácala 135,- eur mesačne. Matka nevlastnila žiadny majetok väčšej hodnoty. Priateľ matky zarábala cca 1.200,- eur mesačne netto. Otec bol slobodný, býval sám v trojizbovom byte, kde náklady bývania predstavovali 250,- eur mesačne a splácal hypotekárny úver po 258,- eur mesačne. Otec pracoval ako konateľ a bol zamestnaný ako manažér v spoločnosti Petros Pactum s.r.o. a dosahoval príjem vo výške 702,06 eur mesačne netto. Otec v tom čase previedol svoj obchodný podiel na jeho rodičov bezodplatne. Firma otca za rok 2015 mala súčet výnosov z hospodárskej činnosti a finančnú činnosť 5.412,- eur, jej výsledok hospodárenia mal predstavovať 9.963,- eur, čo mal byť aj náklad dane. Otec bol ešte spoločníkom a konateľom EvArtist s.ro., ktorá spoločnosť podľa daňového priznania za rok 2015 dosiahla daňovú stratu - 121,86 eur. Otec nemal iné vyživovacie povinnosti. Bol vlastníkom 3-izbového bytu, v ktorom býval, vlastnil auto značky Škoda Octavia r. v. 2006 a ešte vlastnil 1-izbový byt v K., v ktorom nikto nebýval a náklady naň aj na úver na tento byt znášali rodičia otca.

5. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že matka dieťaťa je vydatá, manželstvo uzatvorila dňa XX.XX.XXXX, z toho manželstva nepochádzajú deti. Matka má okrem maloletého A. vyživovaciu povinnosť k synovi L., ktorý má 12 rokov a ktorý bol zverený do striedavej osobnej starostlivosti a vyživovacia povinnosť počas jej výkonu nie je určená. S rodinou obývajú 3-izbový nájomný byt, kde v čase začatia konania náklady bývania predstavovali 484,- eur, v súčasnosti tieto náklady predstavujú sumu 569,17 eur mesačne vrátane úveru vo výške 259,- eur. Nájomnú zmluvu nemajú uzatvorenú, pretože byt patrí sestre manžela, ktorá ich v tomto byte nechala bývať. Na tomto byte viazne hypotéka, ktorú si zobrala manželova sestra, aby manžela z tohto bytu mohla vyplatiť. V danom prípade sa teda nejedná o komerčný nájom bytu. Tieto platby hradia poštovým poukazom. Od 09/2021 do 12/2021 bola matka zamestnaná v spoločnosti ADaPa s.r.o. ako fakturantka s príjmom 100,- eur mesačne brutto a privyrábala si ako fotografka, pričom takto mesačne zarobila cca 300,- eur. Od 01/2022 je zamestnaná v tej istej spoločnosti ako fotografka a dosahuje príjem vo výške 520,- eur netto mesačne. Pobera rodinné prídavky na maloletého. Manžel matky pracuje v spoločnosti ADaPa s.r.o. ako murár a stavbár a dosahuje príjem 100,- eur mesačne a pobera odmenu za výkon funkcie konateľa tejto spoločnosti vo výške 900,- eur mesačne. Manžel je konateľom a spoločníkom v danej spoločnosti. Otec si vyživovaciu povinnosť plní riadne a na výživu maloletého nad rámec určeného výživného neprispieva, zakupuje mu však darčeky. K sporiacemu účtu maloletého, ktorý mu založil otec a sporí mu tam po 40,- eur mesačne matka uviedla, že o tomto nevedela a pokiaľ tento účet nie je vinkulovaný na súhlas súdu, otec môže tieto peniaze kedykoľvek použiť. Matka je vlastníčkou vozidla Škoda Rapid, r. v. 2014. S manželom majú pozemok v E. - M., ktorého kúpna cena bola 32.000,- eur. Matka pripustila, že by bola ochotná dohodnúť sa na zvýšenom výživnom v sume 250,- eur s účinnosťou od 01.09.2021. Matka ďalej poukázala na to, že otec synovi zakupuje nákladné darčeky, ktoré zostávajú u otca. Jedná sa napríklad o Play Station 5, či bicykel.

6. Okresný súd uviedol, že otec dieťaťa je slobodný, nemá iné vyživovacie povinnosti. Býva sám v 3-izbovom byte, ktorý je v jeho osobnom vlastníctve a kde má náklady bývania vo výške 200,- eur mesačne. Tiež spláca hypotéku vo výške 229,- eur mesačne. Synovi platí poisťku vo výške 12,- eur mesačne a sporenie v H. K. po 40,- eur. Otec bol do 09.05.2022 zamestnaný v spoločnosti Petros Pactum s.r.o., kde bol aj konateľom aj spoločníkom. Tu dosahoval príjem vo výške 600,- eur. Tento pracovný pomer skončil z dôvodu, že sa na smerovaní firmy nedohodol so svojimi rodičmi. Otec 09.03.2022 založil novú spoločnosť PETROS s.r.o. V 07/2021 otec predal 1-izbový byt za kúpnu cenu 120.000,- eur. Podľa jeho vyjadrenia túto sumu minul za obdobie jedného roka na aktivity typu šport a osobné koníčky. Otec je vlastníkom dvoch veteránov - motoriek, tieto sú odhlásené a nie sú funkčné. Ďalej je vlastníkom garáže pri byte, za ktorú platí 11,- až 12,- eur mesačne do fondu údržby. Tiež je vlastníkom auta Škoda Octavia, r. v. 2006. Má úspory vo výške cca 5.000,- eur. Otec užíva lieky na alergiu s doplatkom cca 15,- eur. V súvislosti s realizáciou styku otec precestuje cca 2.300 km mesačne, t. j. 796,- eur na pohonné hmoty, 150,- až 200,- eur mesačne vynakladá na aktivity so synom. Otec pripustil, že by súhlasil, keby sa výživné nezvyšovalo a zostalo v nezmenenej výške, t. j. 120,- eur mesačne. Otec poukázal na to, že keďže chcel byť so synom počas leta, čo mu zasahovalo do plnenia pracovných povinností, preto stratil klientov. V tom čase uvažoval o likvidácii spoločnosti Petros s.r.o. (ktorá bola v mínuse), čo by však trvalo dlhšie časové obdobie, a preto firmu odpredal za 200,- eur a zaevidoval sa na úrade práce, kde bol evidovaný od 10/2022 do 04/2023 a bola mu vyplácaná podpora v nezamestnanosti v priemernej výške 70,47 eur mesačne, ďalej bol na úrade práce evidovaný aj za obdobie 05/2023 až do 07/2023, avšak už bez nároku na podporu v nezamestnanosti. Ani v jednej z obchodných spoločností si otec nevyplácal podiel na zisku. Počas fungovania spoločnosti Petros s.r.o. otec vyfakturoval 10.000,- až 11.000,- eur, z čoho však aj vyplácal ľudí, s ktorými spolupracoval. Otec poukazoval na to, že je v životnej situácii, kedy mu finančne vypomáha rodina. Poukázal tiež na to, že matka sa žiadnym spôsobom nepodieľa na jeho nákladoch na cestovanie za synom. Otec od 22.07.2023 opäť podniká v spoločnosti Petros s.r.o., jedná sa o spoločnosť, ktorú predtým previedol na kamaráta. V tejto spoločnosti je otec konateľom, druhým konateľom je otcov bratranec, ktorý je aj spoločníkom. Pracovnú zmluvu nemá uzatvorenú, lebo t. č. rieši zdravotné veci. Túto spoločnosť podľa jeho vyjadrenia nadobudol naspäť bezodplatne. Pokiaľ ide o drahé darččky pre syna, tieto mu otec sľúbil ešte predtým ako sa dostal do finančnej tiesne, a preto mu s ich nákupom finančne vypomohla rodina. Otec vynaložil cca 1.500,- eur na nákup vecí na rekonštrukciu bytu, ktorý mal rekonštruovať s vtedajšou partnerkou, s ktorou už ukončil vzťah. Nakúpil veci v zľave chladničku, sporák, mikrovlnku a varnú dosku. Otec deklaroval vážne zdravotné problémy, ktoré preukázal zanonymizovanými listinnými dôkazmi z dôvodu, že má nárok na ochranu súkromia. Otec bol ochotný dohodnúť sa na zvýšenom výživnom vo výške 140,- eur, aby sa tak predišlo ďalšiemu dokazovaniu a konaniu. Za 09/2023 mal otec vyfakturovanú prácu vo výške 500,- eur plus DPH, t. j. 600,- eur. Pracuje ďalej, pričom jeho príjem závisí od fondových dotácií. Stále rieši aj svoje zdravotné problémy, musel chodiť na rehabilitácie, čo ho obmedzovalo vo výkone práce.

7. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že maloletý A. má 8 rokov a je žiakom 3. ročníka základnej školy. Matka mu ročne hradila poplatok za uskladnenie pupočníkovej krvi v sume 72,27 eur, naposledy tento poplatok uhradila na 10 rokov v celkovej výške 541,80 eur, čo bude až do plnoletosti maloletého. Na začiatku konania matka hradila za obedy v škole sumu 23,76 eur mesačne a za školský klub 10,- eur za dva mesiace. Matka mala zvýšené výdavky v súvislosti s nástupom maloletého do 1. ročníka základnej školy v celkovej výške cca 300,- eur. Rastom životných nákladov sa zvýšili všetky výdavky maloletého.

8. Okresný súd uviedol, že kolízny opatrovník poukázal na to, že zvýšenie výživného je oprávnenou požiadavkou matky. Vzhľadom na to, že otec bol nezamestnaný a rodičia sa nevedia dohodnúť, kolízny opatrovník navrhol, aby bolo výživné upravené od podania návrhu do doby zamestnanosti otca, potom za obdobie, čo bol otec nezamestnaný a zasa od doby, kedy sa otec opäť zamestnal. Výšku výživného ponechal na úvahe súdu.

9. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresný súd uviedol, že na žiadosť otca dieťaťa okresný súd vykonal test proporcionality týkajúci sa sprístupnenia ním predložených listinných dôkazov - č. I. 243-278 a č. I. 291-301 spisu (najmä výpisy z bankového účtu). Okresný súd mal za to, že záujem maloletého dieťaťa na výživné prevyšuje nad záujmom otca na zachovanie jeho práva na ochranu súkromia. Preto tieto doklady boli sprístupnené matke dieťaťa a jej právnej zástupkyňi. Uvedený postup má základ v zákonnej úprave Zákona o rodine a Civilného mimosporového poriadku. Účastníci konania musia byť riadne oboznámení s dôkazmi, jedná sa o princíp kontradiktórnosti a súd musí pri určovaní vyživovacej

povinnosti aj bez návrhu preveriť celkové majetkové a zárobkové možnosti rodičov dieťaťa. Ujma na základnom práve otca nie je neprimeraná vo väzbe na cieľ - zistenie majetkových pomerov otca a určenie vyživovacej povinnosti. V danej veci opatrenie obmedzujúce základné ľudské práva a slobody otca neprevyšujú pozitíva, ktoré predstavuje verení záujem na týchto opatreniach - určenie riadnej výšky vyživovacej povinnosti rodiča k maloletému dieťaťu.

10. V napadnutom rozsudku okresný súd citoval § 62 ods. 1 - 5 Zákona o rodine, § 75 ods. 1 Zákona o rodine, § 78 ods. 1 veta prvá, ods. 2 a 3 Zákona o rodine. Zdôraznil, že základom rozhodnutia a zmeny výšky výživného je podstatná zmena pomerov na strane rodičov alebo detí, ktorá sa výrazne prejaví v pomeroch účastníkov. Zmena pomerov môže byť odôvodnená buď subjektívne - okolnosťami na strane povinného, resp. okolnosťami na strane oprávneného alebo objektívne - vývojom životných nákladov podľa odseku 3 vyššie uvedeného zákonného ustanovenia. Až v prípade, ak má súd preukázané, že sa pomery účastníkov zmenili, môže rozhodnúť o zmene výšky vyživovacej povinnosti. Zmena výšky výživného je možná najskôr od času, keď došlo k zmene pomerov. Túto skutočnosť súd objektívne zisťuje.

11. Okresný súd zdôraznil, že povinnosťou oboch rodičov je venovať všetky sily na dôsledné zabezpečenie výživy detí v záujme ich náležitého telesného i duševného vývoja, za ktorých účelom má povinnosť každý z rodičov vyvinúť všetko úsilie na to, aby zaobstaral prostriedky pre svoje deti.

12. Matka svojím návrhom žiadala zvýšiť vyživovaciu povinnosť a otec svojím návrhom žiadal znížiť jeho vyživovaciu povinnosť k maloletému. Okresný súd vykonal dokazovanie, ktorým mal za preukázané, že vyživovacia povinnosť k maloletému nebola upravovaná viac než 6 rokov. Tiež mal okresný súd preukázané, že zmena pomerov, akú má na mysli § 78 Zákona o rodine, nastala na strane všetkých účastníkov konania a predovšetkým na strane maloletého, ktorý mal v čase poslednej úpravy výživného 22 mesiacov. Odvtedy maloletý začal navštevovať školu, pričom v súčasnosti je už žiakom 3. ročníka. Maloletému pribudli aj zdravotné problémy, navštevuje dve ambulancie. Okresný súd sa stotožnil s matkou ako aj s názorom kolízneho opatrovníka, že k veľmi výraznej zmene pomerov z hľadiska justičnej praxe u maloletého došlo, nakoľko všetky výdavky na pokrytie odôvodnených potrieb sú nepomerne vyššie ako na batola vo veku 22 mesiacov. K zmene pomerov došlo aj na strane rodičov. Matka bola v čase poslednej úpravy vyživovacej povinnosti na rodičovskej dovolenke, odvtedy za rozhodné obdobie pracovala. Pri rozhodovaní boli zohľadnené jej príjmy ako aj celkové majetkové pomery ako aj tá skutočnosť, že kúpila pozemok so svojím manželom a predala auto. Čiže zmenu pomerov možno skonštatovať aj na jej strane. Je potrebné poukázať na to, že vyživovaciu povinnosť majú obidvaja rodičia, čo vyplýva z ustanovení Zákona o rodine. Avšak matka, nakoľko má dieťa zverené do osobnej starostlivosti, kompenzuje prevažnú časť tejto vyživovacej povinnosti z hľadiska justičnej praxe svojou osobnou starostlivosťou. Matka tiež poberá aj daňový bonus aj rodinný prídavok, ktorý má slúžiť na doplnenie príjmu pre dieťa. Súd v rámci dokazovania skúmal aj výdavky matky na maloletého, ktoré na výzvu okresného súdu preukázala predložením výpisov z bankového účtu, ktorý je vedený na meno manžela matky. Tento so zverejnením úplných výpisov z účtu nesúhlasil a z tohto dôvodu okresný súd akceptoval, že matka na základe žiadosti svojho manžela v predložených výpisoch z účtov zanonymizovala údaje týkajúce sa jeho osoby, pretože manžel matky dieťaťa nie je účastníkom tohto konania. Preto okresný súd v celom rozsahu nevyhovel návrhu matky na zvýšenie vyživovacej povinnosti, nakoľko treba hľadiť aj do budúcnosti, kedy bude potrebné opätovne zvyšovať vyživovaciu povinnosť k maloletému v súvislosti s jeho vekom a odôvodnenými potrebami. Pokiaľ ide o otca, samozrejme aj na jeho strane došlo k zmene pomerov. V čase poslednej úpravy výživného bol jeho príjem cca 702,- eur, vlastnil dva byty. Na strane otca došlo k zmene pomerov tak, že okresný súd zmenil výšku jeho vyživovacej povinnosti k maloletému počas troch rôznych období, kedy v dvoch obdobiach toto výživné zvýšil a v jednom období mal súd na základe vykonaného dokazovania za to, že táto vyživovacia povinnosť by mala zostať v nezmenenej výške. Prvé obdobie je od 01.09.2021 do 31.10.2022, kedy otec vykonával podnikateľskú činnosť, v tomto období odpredal aj byt, z ktorého mal finančné prostriedky, ktoré deklaroval, že za 12 mesiacov minul na svoje koničky, bez ohľadu na to, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Pri určení výšky vyživovacej povinnosti za toto obdobie, súd prihliadal aj na to, že otec musí za synom cestovať, pričom musí vynakladať financie na pohonné hmoty na to, aby si uplatnil svoje rodičovské práva a videl maloletého. Druhé obdobie, kedy súd zvýšil vyživovaciu povinnosť, bolo obdobie od 01.08.2023 naďalej, kedy otec znova svoju podnikateľskú činnosť obnovil. Otec ako rodič musí vynakladať všetky sily na to, aby si dokázal riadne plniť vyživovaciu povinnosť k maloletému synovi a je pravdou, že otec síce deklaroval zdravotné problémy, ale de facto ich

riadnymi lekárskymi správami, z ktorých by vyplývali jeho zdravotné problémy a finančné problémy s tým súvisiace, súdu nepreukázal. Opätovne aj pri tomto období súd zohľadnil tú skutočnosť, že otec cestuje za synom. Za tieto dve obdobia teda súd zvýšil vyživovaciu povinnosť otca tak ako bolo odôvodnené. Od 01.11.2022 do 31.07.2023 zostáva výživné nezmenené, lebo v tomto období otec bol aj práceneschopný a bol aj nezamestnaný. Vyčíslený dlh za obdobie od 01.09.2021 do 31.10.2023 (14 mesiacov x 130 plus 3 mesiace x 130) súd otcovi povolil splácať popri bežnom výživnom v mesačných splátkach po 62,- eur tak, aby celý dlh bol splatený v období do 36 mesiacov v zmysle konštantnej judikatúry.“

13. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že v bode IV. návrh otca na zníženie výživného zamietol, nakoľko nevzhladol dôvody na jeho zníženie. Okresný súd vykonaným dokazovaním zistil, že otec v konaní deklaroval oveľa vyššie príjmy ako boli jeho výdavky. Navyše otec predal byt, pričom takto získané financie minul na svoje koníčky a na šport. Taktiež otec v čase svojej evidencie na úrade práce, zakupoval spotrebiče do domácnosti či maloletému zakupoval finančne náročné darčeky. Okresný súd nemohol zobrať do úvahy argument otca, že predaj bytu bol motivovaný zdravotným stavom otca a financovaním alternatívnej liečby, keď najskôr tvrdil, že tieto financie minul na šport a osobné koníčky s tým, že toto tvrdil preto, lebo nechcel súd informovať o svojom zdravotnom stave, ale bol v tomto smere zahnaný do kúta. Pokiaľ otec má zvýšené výdavky v súvislosti so svojím aktuálnym stavom, na to aby ich okresný súd zobral pri dokazovaní do úvahy, bol otec povinný tieto výdavky riadne preukázať, čo však neurobil. Otec taktiež počas konania menil svoje vyjadrenia týkajúce sa výšky jeho vyživovacej povinnosti, keď túto najskôr žiadal znížiť, potom nezmeniť jej výšku, a preto aj z uvedeného dôvodu má súd za to, že otec dieťaťa je schopný plniť si vyživovaciu povinnosť v pôvodne stanovenej výške za obdobie od 01.11.2022 do 31.07.2023, v ktorom období bol otec práceneschopný ako aj vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie. O trovách bolo rozhodnuté v zmysle § 52 CMP.

14. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie otec v rozsiahlom podaní, ktorý namietal, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nezdôvodnený a skutočnosti v ňom uvedené nevyplývajú z vykonaného dokazovania, najmä súd nevykonal návrhy na doplnenie dokazovania, ktoré navrhol otec, a tiež nedostatočne zistil skutkový stav pre rozhodnutie o výživnom. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania dospel k nesprávnym a neúplným skutkovým zisteniam, nesprávne vec právne posúdil, nedostatočne napadnutý rozsudok odôvodnil, čím spôsobil jeho zmätočnosť a nepreskúmateľnosť. Podľa odvolateľa nie je možné zistiť ako okresný súd dospel k výške výživného 250,- eur, táto suma nie je zdôvodnená ani na elementárnej úrovni, pričom jediným oporným bodom sa zdá byť výlučne matkou žiadaná výška výživného, ktorá ani nebola riadne zdôvodnená, súd od matkou žiadanej výšky výživného odpočítal 50,- eur zrejme z dôvodu, že matka nepreukázala výdavky na dieťa. Rozhodnutie súdu je podľa otca nepreskúmateľné a arbitrálne a v priamom rozpore s inými tvrdeniami a závermi uvedenými v rozsudku. Odvolateľ citoval § 35 CMP.

15. V odvolaní otec uviedol, že sa týmto odvoláva voči: - výroku I. - zvýšenie výživného od 01.09.2021 do 31.10.2022 a od 01.08.2023 - výroku II. - ponechanie výživného od 01.11.2022 do 31.07.2023 - výroku III. - povinnosť zaplatiť dlh na výživnom od 01.09.2021 do 31.10.2023 - výroku IV. - zamietnutie návrhu otca na zníženie výživného - výroku V. - ako pridružené a nadväzujúce rozhodnutie k ostatným výrokom - výroku VI. - nepriznanie nároku na náhradu trov konania otcovi, ktoré odôvodnil podľa § 365 ods. 1 CSP a § 62 CMP tým, že súd nesprávne a neúplne zistil skutkový stav veci, - neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP), - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), - konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), - súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP), - súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

16. Otec v odvolaní uviedol, že mu bolo upreté právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že súd prvej inštancie odôvodnil nedostatočne (respektíve vôbec neodôvodnil) svoje rozhodnutie a v rozpore s vykonanými dôkazmi, čím sa rozsudok stal v plnej miere nepreskúmateľným. Súd prvej inštancie sa súčasne žiadnym spôsobom nevysporiadal s právnymi

argumentmi otca uvedenými v rámci súdneho konania, ktoré majú zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci samej, a preto je tu aj ďalší odvolací dôvod, a to: - arbitrárnosť súdneho rozhodnutia, pretože rozsudok nie je odôvodnený takým spôsobom, aby mohol byť riadne preskúmaný a bolo možné zistiť ako súd dospel k záverom, ktoré v rozsudku vyslovil „(porušenie práva na spravodlivé súdne konanie - v súčasnosti podľa judikatúry US SR a NS SR ide o dôvod, ktorý možno subsumovať pod dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b CSP).“

17. V odvolaní otec namietal, že v rozsudku úplne absentuje právne posúdenie veci a nie je možné zistiť ako vlastne okresný súd vec posúdil a pod aký právny inštitút je možné vôbec vec subsumovať. Okresný súd podľa otca rezignoval na zákonnú povinnosť zistiť skutočný stav veci a o jednotlivých dôkazoch rozhodol svojvoľne, pričom v celom rozsahu sa priklonil k nepreukázaným tvrdeniam matky bez toho, aby ich nielen kriticky skúmal, ale vôbec preskúmal a rezignoval na pojem „rozhodovacia/justičná prax“, pričom tento pojem neoprel o žiadne rozhodnutia súdov, ktoré by vysvetľovali takzvanú justičnú prax.

18. Podľa odvolateľa okresný súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav, ktorý nemá svoj právny základ vo vykonanom dokazovaní, keď konštatuje v ods. 7 rozsudku, že „bývania predstavovali 484,- eur, v súčasnosti tieto náklady predstavujú sumu 569,17 eur mesačne vrátane úveru vo výške 259,- eur“ a to z dôvodu, že splácanie úveru nevyplýva zo žiadneho záväzku matky alebo jej manžela, t.j. tento výdavok na úver nie je možné zohľadniť pri určovaní výšky výživného. Rovnako tak náklady na bývanie nie je možné v celom rozsahu zohľadniť pri určovaní výživného, pretože v byte s matkou býva aj jej manžel a rovnako tak tri deti, t.j. náklady je nutné minimálne pomerne rozdeliť medzi päť osôb, pričom zastávame právny názor, že ani tento model nie je správny, pretože matka jednoducho musí niekde bývať a teda nie je možné zohľadňovať náklady na deti v rovnakom pomere ako pri dospelých osobách. Vzhľadom na túto skutočnosť súd nesprávne vyhodnotil náklady na bývanie a nedostatočným spôsobom vysvetlil ako tieto náklady (najmä v akom rozsahu) zohľadnil pri rozhodovaní o výške výživného. Tvrdíme, že náklady na bývanie vôbec nemali byť zohľadnené pri rozhodovaní o výživnom.“

19. V odvolaní otec namietal, že okresný súd podľa neho nesprávne vyhodnotil skutkový stav, respektíve ho vôbec nezisťoval, pretože vychádzal z jednostranného tvrdenia matky, že od 01/2022 zarába matka v spoločnosti ADaPa s. r. o. 520,- eur netto mesačne a jej manžel v tejto spoločnosti zarába ako zamestnanec 100,- eur a ako konateľ 900,- eur mesačne. Navyše súd vôbec neuviedol, že matka predložila výplatné pásky vo výške 600,- eur a nie vo výške 520,- eur (vyjadrenie matky na pojednávaní dňa 08.08.2023). Uvedené skutočnosti o príjmoch tvrdené matkou a okresným „súdom zrejme prevzaté bez kritického posúdenia sa nemôžu zakladať na skutkovom základe, pretože spoločnosť ADaPa s. r. o. podľa analytického portálu N. dosiahla napr. za rok tržby 19.912,- eur (daňové priznanie za rok 2022), pričom vykázala: - zisk 309,- eur (riadok 38), - daň z príjmov bola vo výške 175,- eur (riadok 36), - náklady na ďalšie dane 126,- eur (riadok 13), - výdavky na chod spoločnosti vo výške 1.386,- eur (riadok 10), - rôzne služby vo výške 6.044,- eur (riadok 11) a - osobné náklady vo výške 11.820,- eur (riadok 12) 16. Z uvedených položiek vyplýva, že spoločnosť mohla vyplatiť zamestnancom (matke a jej manželovi) a konateľovi (manželovi matke) iba sumu 11.820,- eur, čo keď predelíme 12 mesiacmi, tak je to 985,- eur mesačne pre tieto tri funkcie/zamestnania. Matka však deklarovala 520,- eur mesačne netto, čo predstavuje pre spoločnosť cca 850,- eur cenu práce (výdavok na mzdy), t.j. iba matka spotrebovala zo sumy 11.820,- eur sumu 10.200,- eur (850,- eur x 12), zvyšok predstavuje mzda manžela matky. Je teda otáznave, ako si vyplácal zo spoločnosti odmenu konateľ 900,- eur mesačne, ak spoločnosť nemohla vygenerovať takúto sumu. Je zrejmé, že matka v otázke svojich príjmov neuvádzala plnú pravdu a pokiaľ sa súd stotožnil s takouto zjavnou disproporciou, tak je zrejmé, že nevykonával vo veci potrebné šetrenie pre rozhodnutie o výške výživného.“

20. V odvolaní otec namietal prekvapivosť rozhodnutia a nespreskúmateľnosť vo vzťahu k vyhodnoteniu jeho zdravotnému stavu otca, ak okresný súd neuviedol, že nebude na niektoré dôkazy prihliadať, pričom bez výhrady prijal všetky dôkazy matky a jej nepreukázané tvrdenia, hoci voči otcovi tak nepostupoval, tak vo veci rozhodol prekvapivým rozhodnutím a odňal otcovi možnosť konať pred súdom, pretože neprijal dôkazy, ktoré mu otec predložil a ktoré bol zo zákona povinný si overiť za účelom úplného zistenia veci. Súd bol povinný otcovi oznámiť pred rozhodnutím vo veci, že jeho zdravotný stav nebude brať do úvahy, pretože ho údajne nemá preukázaný a tiež uviesť dôvody, respektíve umožniť otcovi svoj zdravotný stav preukázať „podľa predstáv súdu“, respektíve v rozsudku zrozumiteľne vysvetliť, prečo si osobitne nezistil skutočný stav veci a neoslovil zdravotné zariadenia za účelom potvrdenia alebo vyvrátenia diagnózy. Otec v odvolaní na č.l. 8 až 13 označoval rozhodnutia „sudcu pani O. H.“.

21. Otec v odvolaní namietal, že okresný súd nebral do úvahy, že matka pravidelne otcovi odmietla dať dieťa po tom, ako docestoval za ním z K. do H. a vôbec sa tým nezaoberal. Okresný súd sa nezaoberal jeho návrhom na zníženie výživného. V prípade, že to nie je dôvod na zníženie výživného, tak žiadal, aby súd cestovné náklady riadne zohľadnil pri určení výživného tak, aby otcovi ostávali aj prostriedky na cestovanie za synom, t.j. je nutné cestovné náklady zohľadniť ako oprávnené výdavky na výživu syna, ktorý by bez týchto výdavkov nemohol tráviť s otcom žiadny čas. Otec nedáva na pohonné hmoty „ mesačne 796,- eur, ako uviedol v podaní zo dňa 27.06.2022, tak ide o vyčíslenie PHM spolu s amortizáciou, čiže ide o nesprávne skutkové zistenie súdu.“

22. V odvolaní otec uviedol, že okresný súd uviedol nesprávne skutočnosti a nedostatočne vyhodnotil skutkový stav vecí, matka v rámci konania nepriznala, že si do rodiny kúpili nové auto, okresný súd nezobral do úvahy, že matka chodí viackrát do roka na zahraničné dovolenky, pričom otec do zahraničia nechodí. Vyčítal okresnému súdu, že nevysvetlil, k akým zásadným zmenám pomerov prišlo, aby muselo byť zvýšené výživné zo sumy 120,- eur mesačne na sumu 250,- eur. Mesačný príjem matky činí spolu aj prídavkami na jedno dieťa spolu s výživným od otca na dieťa celkom cca 970,- eur, čo okresný súd v konaní zrejme nezisťoval, pretože túto sumu v rozsudku nevyjadril, a teda okresný súd pri rozhodovaní o zvýšení výživného vychádzal z nesprávneho zisteného skutkového stavu, čo spôsobilo nesprávne právne posúdenia a nepreskúmateľnosť a zmätočnosť rozsudku. Nie je v jeho možnostiach a schopnostiach v súčasnosti platiť výživné v sume 250,- eur mesačne plus 62,- eur v spätných splátkach. Generálne tvrdenie bez odkazu na reálnu judikatúru súdov nie je možné považovať za zdôvodnené rozhodnutie, pretože nie je možné zistiť z akej justičnej praxe súd vychádzal, t.j. nie je možné zistiť v akom rozsahu súd krátil peňažnú vyživovaciu povinnosť matky na dieťa z dôvodu osobnej starostlivosti.

23. K doručenému vyjadreniu otca sa vyjadrila matka, ktorá uviedla, že súhlasí s napadnutým rozsudkom okresného súdu.

24. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) na základe včas podaného odvolania otca maloletého preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu za aplikácie § 65, 66 CMP postupom bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené podmienky pre nariadenie pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario, ak nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

25. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie otca maloletého bez nariadenia pojednávania sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14CoP/45/2024-615 zo dňa 21.03.2024, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku krajským súdom bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, v zmysle vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline.

26. Primárne krajský súd uvádza, že na základe podaného odvolania otca maloletého dieťaťa bol posudzovaný rozsudok okresného súdu a na základe nižšie uvedených prijatých záverov krajský súd dospel k záveru, že odvolanie otca maloletého nebolo dôvodné, preto rozsudok okresného súdu potvrdil cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne rozhodnutie. Odvolací súd tiež konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP).

27. Z judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu otca zachádzajúcu podrobne do detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie

o zvýšení vyživovacej povinnosti k maloletému A. a zamietnutiu návrhu na zníženie vyživovacej povinnosti otca odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

28. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

29. Otec podľa obsahu odvolania namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

30. Podľa § 191 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (ods. 1). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (ods. 2).

31. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

32. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané otcom v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

33. Posúdením otcom produkovaných odvolacích námietok vo svetle skutočností z obsahu spisového materiálu plynúcich, tieto odvolací súd nevyhodnotil ako opodstatnené k odlišným záverom ako okresný súd.

34. Pripomína odvolací súd na tomto mieste, že hmotno-právnou podmienkou toho, aby súd mohol o výške výživného na dieťa opakovane rozhodnúť je zmena pomerov. V zmysle judikatúry je potrebné prihliadnuť na všetky okolnosti, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výšky výživného. Avšak len vtedy môžu byť dôvodom na zmenu vyživovacej povinnosti, keď sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s pomermi v čase vyhlásenia predchádzajúceho rozsudku. Pokiaľ by súd nemal preukázanú zmenu pomerov a rozhodol by o zmene výšky vyživovacej povinnosti, išlo by vlastne o neprípustné preskúmavanie a reparáciu právoplatného súdneho rozhodnutia. Pri rozhodovaní o zmene výšky výživného treba porovnať okolnosti dôležité pre určovanie výživného tak v čase skoršieho, ako aj nového rozhodnutia, a to na základe spoľahlivých a úplných výsledkov dokazovania. Len v prípade, ak má súd preukázané, že sa pomery účastníkov zmenili, môže rozhodnúť o zmene výšky vyživovacej povinnosti. Medzi najčastejšie dôvody zmeny pomerov možno zaradiť uplynutie dlhšieho obdobia od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti, ďalej podstatná zmena zárobkových možností a schopností povinného rodiča, prípadne i rodiča, ktorému je dieťa zverené do výchovy, pribudnutie, či ukončenie vyživovacej povinnosti, ktorá bola zohľadňovaná v čase posledného rozhodnutia, u detí nastúpenie ďalšej, vyššej formy štúdia, zabezpečujúcej prípravu na budúce povolanie, zmena zdravotného stavu a

iné. V zmysle ustálenej súdnej praxe sa za opodstatnenú zmenu pomerov považuje aj zmena v dôsledku plynutia času (v zásade nastáva uplynutím troch rokov od poslednej úpravy, ak súčasne nenastali iné relevantné skutočnosti), pretože maloleté dieťa rastie a vyvíja sa, s čím sú spojené zvýšené výdavky.

35. Zákon o rodine v § 62 a nasl. upravuje základné pravidlá pre určenie výšky výživného na dieťa. Konkrétna výška výživného je ovplyvňovaná faktormi jednak na strane dieťaťa, jednak na strane povinného rodiča. V zmysle § 75 ods. 1 vety druhej Zákona o rodine na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihladne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihladne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Okrem toho v zmysle § 62 ods. 5 Zákona o rodine výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča, súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

36. Vyššie citované zákonné ustanovenia vyjadrujú všeobecné hľadiská, na ktoré súd prihliada pri určení vyživovacej povinnosti. Patria k nim predovšetkým odôvodnené potreby dieťaťa, ktoré môžu byť rôzne a sú závislé predovšetkým od veku, zdravotného stavu dieťaťa, od jeho fyzickej a duševnej vyspelosti, spôsobu obsahu jeho prípravy na jeho budúce povolanie a pod. Výživné pre dieťa totiž neslúži len na uspokojenie všetkých jeho odôvodnených hmotných potrieb (strava, ošatenie, obuv, atď.), ale aj ďalších odôvodnených potrieb dôležitých pre výchovu a vývoj dieťaťa (vzdelanie, príprava na povolanie, kultúrne, športové a rekreačné potreby a pod.). Odôvodnené potreby dieťaťa sú však bezprostredne ovplyvňované aj schopnosťami a možnosťami rodičov. Ak sú reálne možnosti a schopnosti rodičov obmedzené sú odôvodnenými len bežné potreby, ktoré nepresahujú obvyklú, základnú mieru všetkých potrieb nevyhnutných pre život kultúrneho človeka. Ak sú ale reálne možnosti a schopnosti rodičov vyššie, odôvodnenými sú aj ďalšie potreby dieťaťa, ktoré síce nie sú nevyhnutné, ale so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu sú prospešné pre všestranný vývoj dieťaťa. Pre určenie výšky výživného pre dieťa sú teda rozhodujúce reálne zárobkové možnosti, schopnosti a majetkové pomery každého z rodičov, ktoré sú dané nielen subjektívnymi vlastnosťami, ale aj okolnosťami objektívneho charakteru. V tejto súvislosti je významný i § 75 ods. 1 veta druhá Zákona o rodine, ktorý zakotvuje, že na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihladne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku alebo majetkového prospechu. Navyiac súd prihliadne aj na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará.

37. Odvolací súd konštatuje, že okresný súd vo svojom rozhodnutí správne vychádzal z toho, že vyčíslenie výdavkov dieťaťa má predstavovať vyčíslenie všetkých pravidelných a nepravidelných potrieb na dieťa tak, aby bola jednoznačne určiteľná. Náklady na dieťa predstavujú všetky náklady potrebné na uspokojovanie jeho potrieb. Medzi tieto náklady patria bývanie, stravovanie, ošatenie, hygienické potreby a drogéria, zdravotná starostlivosť, školské potreby a náklady súvisiace s plnením školskej dochádzky, preprava dieťaťa, poplatky za záujmovú činnosť, prípadne primerané náklady na mobilný telefón. Pri posudzovaní otázky, čo súd zahrnie do oprávnených nákladov na dieťa sa najviac prejaví v porovnaní životnej úrovne rodičov a dieťaťa. Kritériami určovania rozsahu výživného sú popri odôvodnených potrebách detí aj možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov. Pri určovaní konkrétneho rozsahu výživného preto správne okresný súd vychádzal predovšetkým z toho, aká peňažná suma mesačne je potrebná na úhradu odôvodnených potrieb detí, pričom medzi tieto potreby patria výživa vo vlastnom slova zmysle, hmotné potreby ako sú šatstvo, bielizeň, náklady na bývanie, ako aj potreby súvisiace s rozširovaním a prehľbovaním vzdelania detí, rozvojom ich záujmov na budúce povolanie, kultúrne, športové a rekreačné potreby, t.j. všetky nevyhnutné potreby, ktoré vyžaduje život kultúrneho človeka v súčasnosti. Miera týchto potrieb je odstupňovaná a závisí predovšetkým od veku dieťaťa, jeho zdravotného stavu, pričom ak to možnosti a schopnosti rodičov dovoľujú, má výživné zabezpečovať primeraný podiel na výhodách, ktoré dovoľujú možnosti rodičov. Odôvodnené potreby detí v rovnakom veku a na rovnakom stupni školskej dochádzky sú spravidla rovnaké, pokiaľ nie sú v určitom konkrétnom prípade zvýšené v dôsledku zhoršeného zdravotného stavu, finančnej náročnosti, záujmovej alebo športovej činnosti, prípadne ak rozumové schopnosti dieťaťa odôvodňujú nadštandardné vzdelávanie dieťaťa, pričom ide o všeobecne známu skutočnosť, ktorú nie je potrebné osobitne dokazovať. Dokazovať treba len nadštandardné výdavky, resp. potreby dieťaťa, ktoré vybočujú z rámca potrieb iných detí v rovnakom veku. Otec vyčítal okresnému súdu, že nevysvetlil, k akým zásadným zmenám pomerov prišlo, aby muselo byť zvýšené výživné zo sumy 120,- eur mesačne na sumu 250,- eur, a podľa otca mesačný príjem matky činí spolu aj prídavkami na jedno dieťa spolu s výživným od otca na dieťa celkom cca 970,- eur, a tiež uviedol, že nie je v jeho možnostiach

a schopnostiach v súčasnosti platiť výživné v sume 250,- eur mesačne plus 62,- eur v spätných splátkach. V súvislosti s touto argumentáciou otca odvolací súd uvádza, že na základe výsledkov z dokazovania pred okresným súdom, bol vytvorený priestor pre odvolací súd, aby sa stotožnil so závermi okresného súdu, v zmysle ktorých otec v čase svojej evidencie na úrade práce, zakupoval spotrebiče do domácnosti, ani s tvrdením, že predaj bytu bol motivovaný zdravotným stavom otca a financovaním alternatívnej liečby, pretože najskôr tvrdil, že tieto financie minul na šport a osobné koníčky s tým, že toto tvrdil preto, lebo nechcel súd informovať o svojom zdravotnom stave, ale bol v tomto smere zahnaný do kúta. Pokiaľ otec má zvýšené výdavky v súvislosti so svojím aktuálnym stavom, na to, aby ich okresný súd zobral pri dokazovaní do úvahy, bol otec povinný tieto výdavky riadne preukázať, čo však neurobil. Otec taktiež počas konania menil svoje vyjadrenia týkajúce sa výšky jeho vyživovacej povinnosti, keď túto najskôr žiadal znížiť, potom nezmeniť jej výšku, a preto aj z uvedeného dôvodu má súd za to, že otec dieťaťa je schopný plniť si vyživovaciu povinnosť v pôvodne stanovenej výške za obdobie od 01.11.2022 do 31.07.2023, v ktorom období bol otec práceneschopný ako aj vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie.

38. V odvolaní otca nenašli premietnutie konštatovania okresného súdu, že i na jeho strane došlo k zmene pomerov tak, že okresný súd zmenil výšku jeho vyživovacej povinnosti k maloletému počas troch rôznych období, kedy v dvoch obdobiach toto výživné zvýšil a v jednom období mal okresný súd na základe vykonaného dokazovania za to, že táto vyživovacia povinnosť by mala zostať v nezmenenej výške. Okresný súd konštatoval, že „Prvé obdobie je od 01.09.2021 do 31.10.2022, kedy otec vykonával podnikateľskú činnosť, v tomto období odpredal aj byt, z ktorého mal finančné prostriedky, ktoré deklaroval, že za 12 mesiacov minul na svoje koníčky, bez ohľadu na to, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Pri určení výšky vyživovacej povinnosti za toto obdobie, súd prihliadal aj na to, že otec musí za synom cestovať, pričom musí vynakladať financie na pohonné hmoty na to, aby si uplatnil svoje rodičovské práva a videl maloletého.“ Je teda zrejmé podľa odvolacieho súdu, že okresný súd prihliadol nato, že musí cestovať za synom, vynakladať finančné prostriedky Okresný súd v odôvodnení uviedol, že „Druhé obdobie, kedy súd zvýšil vyživovaciu povinnosť, bolo obdobie od 01.08.2023 naďalej, kedy otec znova svoju podnikateľskú činnosť obnovil. Otec ako rodič musí vynakladať všetky sily na to, aby si dokázal riadne plniť vyživovaciu povinnosť k maloletému synovi a je pravdou, že otec síce deklaroval zdravotné problémy, ale de facto ich riadnymi lekárskymi správami, z ktorých by vyplývali jeho zdravotné problémy a finančné problémy s tým súvisiace, súdu nepreukázal. Opätovne aj pri tomto období súd zohľadnil tú skutočnosť, že otec cestuje za synom. Za tieto dve obdobia teda súd zvýšil vyživovaciu povinnosť otca tak ako bolo odôvodnené.“ Dôvody uvádzané okresným súdom však nenašli premietnutie v odvolaní otca.

39. Podľa zistení odvolacieho súdu je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, aj že okresný súd uviedol, že „Od 01.11.2022 do 31.07.2023 zostáva výživné nezmenené, lebo v tomto období otec bol aj práceneschopný a bol aj nezamestnaný.“, ani tieto dôvody uvádzané okresným súdom však nenašli premietnutie v odvolaní otca, z ktorého je zrejmé, že okresný súd pri rozhodovaní bral do úvahy skutočnosti vyplývajúce z otcom tvrdeného zdravotného stavu. Okresný súd správne teda podľa odvolacieho súdu prihliadol pri určovaní rozsahu vyživovacej povinnosti aj na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Na strane povinných rodičov dieťaťa okresný súd zistil ich reálne príjmy, celkové majetkové pomery, nevyhnutné životné náklady. Pri určovaní miery životnej úrovne môže súd vziať do úvahy zistenie a vyčíslenie mesačných nákladov povinného rodiča. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Podľa odvolacieho súdu nemohlo zostať v rovine posúdenia nepovšimnutým, že bol to odvolateľ, ktorý pracovný pomer skončil z dôvodu, že sa na smerovaní firmy nedohodol so svojimi rodičmi, dňa 09.03.2022 založil novú spoločnosť PETROS s.r.o. a 07/2021 otec predal 1-izbový byt za kúpnu cenu 120.000,- eur, podľa jeho vyjadrenia túto sumu minul za obdobie jedného roka na aktivity typu šport a osobné koníčky. Uvedené závery okresného súdu, zostali nevyvrátené a oproti nim stoja v odvolaní poukazy otca na výšku príjmu matky a jeho námietky, že je „.....otázne, ako si vyplácal zo spoločnosti odmenu konateľ 900,- eur mesačne, ak spoločnosť nemohla vygenerovať takúto sumu. Je zrejmé, že matka v otázke svojich príjmov neuvádzala plnú pravdu a pokiaľ sa súd stotožnil s takouto zjavnou disproporciou, tak je zrejmé, že nevykonával vo veci potrebné šetrenie pre rozhodnutie o výške výživného.“ V tejto rovine otec namietal, že „Pokiaľ súd nedokázal túto nezrovnalosť vysvetliť, tak nemohol ani vo veci kvalifikovane rozhodnúť, čím sa rozsudok stal nepreskúmateľný a čo je vyslovene dôvodom na jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie za účelom zistenia skutočných príjmov matky.“ Pri posúdení (ne)relevantnosti tejto odvolacej argumentácie otca odvolací súd uvádza, že v konaní nebolo predsa rozhodným a nosným posúdenie príjmu konateľa

v predmetnej spoločnosti a tiež nie je zrejmé a odvolateľom dopovedané, ako by skutočnosť výšky odmeny konateľa v konečnom dôsledku ovplyvnila výšku príjmu matky, a to ani v porovnaní s otcom získanou kúpnu cenou za 1-izbový byt 120.000,- eur. Odvolací súd potom túto námietku otca nemohol vyhodnotiť ako takú, ktorá by mala vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu.

40. Pokiaľ otec v odvolaní uvádzal, že okresný súd vychádzal z jednostranného tvrdenia matky, že od 01/2022 zarába matka v spoločnosti ADaPa s. r. o. 520,- eur netto mesačne a navyše okresný súd podľa otca vôbec neuviedol, že matka predložila výplatné pásky vo výške 600,- eur a nie vo výške 520,- eur, tak odvolací súd konštatuje, že z obsahu spisového materiálu nevyplývajú výplatné pásky matky na sumu 600 eur.

41. V odvolaní otec uviedol, že „Tvrdíme, že náklady na bývanie vôbec nemali byť zohľadnené pri rozhodovaní o výživnom“. Odvolací súd mal za to, že postup okresného súdu, ktorý pri rozhodovaní o výške výživného zobral do úvahy náklady na bývanie postupoval vecne správne, v podrobnostiach sa odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu. V tomto smere odvolací súd len primerane a podporne poukazuje i na závery vyplývajúce z rozhodnutí Mestského súdu Bratislava II sp.zn. B3-38P/206/2022, Krajského súdu Trnava sp.zn.12CoP/41/2023, Krajského súdu Prešov sp.zn. 23CoP/36/2023, Krajského súdu Trnava 12CoP/41/2023, Krajského súdu Žilina sp.zn. 11CoP/34/2018.

42. Pokiaľ otec v odvolaní namietal prekvapivosť rozhodnutia a odňatie možnosti konať pred súdom, tak odvolací súd nemohol konštatovať dôvodnosť týchto námietok. V prejednávanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nedáva podklad pre uplatnenie druhej vety Stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Niet pochýb, že len skutočnosť, že odôvodnenie rozhodnutia súdu nie je podľa predstáv strán sporu, sama o sebe nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Niet pochýb ani o tom, že len subjektívny názor strán sporu o nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia nezakladá nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bolo znemožnené strane uskutočňovať jej patriace procesné práva, avšak to až do toho momentu, kým namietaný postup súdu nedosiahne takú intenzitu, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces.

43. Odvolací súd uvádza, že mal spôsobilý predmet posudzovania, a to rozsudok okresného súdu, ktorý má zákonom vyžadované náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku v dostatočnom rozsahu vysporiadal so skutkovými ako aj právnymi okolnosťami, na v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie uviedol právnu úpravu, ktorú aplikoval. Okresný súd zrozumiteľným a jasným spôsobom vyjadril skutkové zistenia, právne závery, ktoré zdôvodnil a k podstatným okolnostiam sporovej veci sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyjadril. Aj v zmysle už ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR vyplýva, že ak všeobecný súd stručným a zrozumiteľným spôsobom odôvodní svoje rozhodnutie a vysporiada sa s podstatnými okolnosťami súdnej veci, je z tohto hľadiska jeho rozhodnutie riadne odôvodnené, k čomu došlo aj v danej právnej veci.

44. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. K námietke odvolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 M Cdo 4/2009). Takú vadu napadnutého rozhodnutia v posudzovanej veci odvolací súd nezistil a konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu sa opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom

konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

45. Otec v odvolaní na č.l. 8 až 13 označoval rozhodnutia „sudcu pani O. H.“. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že takýto poukaz otca na ďalšie konania vedené tým istým sudcom a rozhodnutia v nich, nemožno považovať bez ďalšieho za relevantný pre vyhodnotenie okolností vyplývajúcich z týchto konaní, ktoré v skutkových okolnostiach sú predsa rozdielne od prejednávanej veci a bez ďalšieho nepredstavujú tieto rozhodnutia také skutočnosti, pre ktoré by napadnuté rozhodnutie okresného bolo nesprávne. Je potrebné mať na pamäti to, čo odvolací súd uviedol vyššie, že pre určenie výšky výživného pre dieťa sú teda rozhodujúce reálne zárobkové možnosti, schopnosti a majetkové pomery každého z rodičov, ktoré sú dané nielen subjektívnymi vlastnosťami, ale aj okolnosťami objektívneho charakteru každej prejednávanej veci. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že ani jedno rozhodnutie, ktoré otec v odvolaní na č.l. 8 až 13 označoval, nemá rovnaký skutkový a právny základ. V danom prípade, keďže nejde o ustálenú judikatúru, na ktorú odkazoval otec, pričom obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď, nemožno podľa odvolacieho súdu očakávať, že tieto rozhodnutia hoc aj od toho istého sudcu budú mať dopad na prejednanú vec.

46. Nemožno súhlasiť ani s odvolacím dôvodom otca, že nevykonaním ďalších dôkazov došlo k zásahu do práva otca na spravodlivý súdny proces. Krajský súd vo všeobecnosti považuje za potrebné poukázať na to, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodoval v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

47. Pod porušením práva na spravodlivý súdny proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca, ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv, spojených so súdnou ochranou práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *degenatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti). K zásahu do práva na spravodlivý súdny proces dochádza vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožní strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vyžaduje sa, aby miera porušenia procesných práv niektorej zo strán sporu nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/69/2017). K danej situácii vzhľadom k priebehu a postupu konania pred súdom prvej inštancie, vo vzťahu k právu otca na spravodlivý súdny proces nedošlo, preto ani v tomto smere nebol relevantný odvolací dôvod otca.

48. Pokiaľ otec namietal závery okresného súdu, ktorých správnosť bola okresným súdom dotvrdzovaná s odkazom na justičnú prax, čo okresný súd uviedol najmä v ods. 17. napadnutého rozsudku, tak odvolací súd konštatuje, že tento odkaz z pohľadu odvolacieho súdu nemá za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ani nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a ani odňatie možnosti konať pred súdom, pretože okresný súd primárne poskytol ku svojim záverom skutkové tvrdenia a následne právne hodnotenie veci, ktoré vytvárajú dostatočný základ pre preskúmanie týchto záverov v odvolacom konaní, a to aj bez explicitného uvedenia podľa „justičnej praxe“.

49. Po vykonaní odvolacieho prieskumu odvolací súd v zhode s okresným súdom konštatuje, že otcom navrhované zníženie výživného nie je v záujme maloletého dieťaťa, keďže na strane navrhovateľa nedošlo k takej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zníženie výživného, pretože podľa záverov okresného súdu a zistení v odvolacom konaní došlo k preukázateľne podstatnej zmene pomerov na

strane maloletého dieťaťa, keďže maloletý v čase rozhodovania okresného súdu mal 22 mesiacov, a niet sporu podľa odvolacieho súdu, že jeho náklady postupne rastú, keďže dospieva, zvyšujú sa výdavky na stravovanie, ošatenie, hygienu, pričom otec sa v zásade na osobnej starostlivosti nepodieľa, takže výživné je jediná povinnosť, ktorú si vo vzťahu k maloletému plní, preto nevidel, ani odvolací súd v zhode s okresným súdom, dôvod na iné rozhodnutie ako okresný súd, na ktoré i v tejto časti sa cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP v podrobnostiach odkazuje.

50. Súd poukazuje na platnú judikatúru, v zmysle ktorej novým súdnym rozhodnutím bez preukázania zmeny pomerov nie je možné zmeniť výšku výživného, pretože by išlo len o reparáciu súdneho rozhodnutia, ktorá je neprípustná.

51. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 52 CMP v spojení s § 396 ods. 1 CSP a žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných

náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).